

щества-та (матеріалы-тѣ) на мислянье-то. — Разумъ-тѣ, тая Божественна сила, спорядъ коѣто чедовѣкъ може да се приближи и уприличи на Бога, всякога и вездѣ дѣйствова *свободно*, и всички-тѣ наши чувственни и умственни органи му сѣ подчинени. — А за да може онъ да дѣйствова, има една естествена способность, която се називава „*представленіе*“, и, за да си представи разумъ-тѣ ни едно вещество или отвлечено нѣщо, употребява за това една друга неговѣя способность, що се називава „*вниманіе*“. И тѣй, способъ-тѣ или органъ-тѣ посредствомъ коего нашій разумъ дѣйствова, е *представленіе-шо* а представленіе-то се извѣршва чрезъ *вниманіе-шо*. — Безъ вниманіе-то слѣдователно не може да бѣде никакво представленіе и безъ представленіе-то — никакво разумно дѣйствіе, никакво *размислянье*. При туй трѣба да забѣлежимъ че колкото сѣ по голѣмѣя сила наше-то вниманіе се вѣторачва въ нѣкой предметъ, талкова по исклучително се усредоточѣва въ него. — Извѣстно е ѣще че, кога вниманіе-то е отпавено само на единъ предметъ, то, въ такѣвъ случай други нѣкои силни впечатленія, даже и чувства, могѣтъ и да ослабѣѣтъ: — Тѣй, напримѣръ, нѣкои болни (Ипохондри-тѣ, мираклии-тѣ) като мислятъ всякога за болестъ-тѣ си, ослабѣватъ имъ други-тѣ душевни и тѣлесни сили: тѣй и единъ цѣлитель (Докторъ) кога иска да изцѣри нѣкого, що е боленъ отъ една извѣстна нравствена причина, (недостижна любовь, изгубване на имотъ и проч.), то съвѣтува болны-тѣ си да се отдалечѣтъ за дълго време и колкото е възможно по надалечъ отъ предметъ-тѣ и причинѣ-тѣ на нивно-то тѣлесно и умственно ослабване, и дѣйствително, само въ такѣвъ случай могѣтъ такива болни (и то само въ начяло-то на болестъ-та! . .) да оздравѣтъ тѣлесно и душевно. Колко обаче и да е вѣторачено и усредоточено вин-